

Folketingets Socialudvalg

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 3392 9300

Fax. 3393 2518

E-mail vfm@vfm.dk

KIN/ J.nr. 2008-6689

Dato: 13. november 2008

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 12. november 2008 følger hermed velfærdsministerens endelige svar på spørgsmål nr. 32 (L 15).

Spørgsmål nr. 32:

”Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 11. november 2008 fra Lena Michelsen, jf. L 15 - bilag 14.”

Svar:

Det fremgår af Justitsministeriets vejledning om udstedelse af administrative forskrifter, at vejledningsformen anvendes ved udsendelse af stof, der ikke er bindende, jf. punkt 7. Vejledningsformen bruges om reglers indhold og baggrund og i forbindelse med meddelelse af oplysninger om fortolkning og administration af regler. I vejledninger kan der også gives anvisninger på, hvordan en regel eksempelvis kan tænkes overholdt.

Vejledningen kan derfor aldrig få karakter af at være en gældende lov. Den kan indgå som et fortolkningsbidrag. Det er naturligt, at en vejledning først udstedes efter lovforslagets vedtagelse og enten i forlængelse af eller efter en bekendtgørelses ikrafttræden. I vejledningen vil de bindende forskrifter, som vejledningen omtaler, eller dele heraf optages som bilag til vejledningen eller indarbejdes i vejledningens tekst med tydelig angivelse af, at det er en gengivelse af en lov eller en bekendtgørelse.

Vejledningen, der udarbejdes efter vedtagelsen af L 15, vil inden den offentliggøres blive sendt i høring til en bred kreds af aktører på området, herunder de kommunale parter, Den Uvildige Konsulentordning, Danske Handicaporganisationer m.v.

Det er korrekt, at det allerede fremgår af gældende ret, at der skal tages udgangspunkt i en helhedsvurdering af borgeren. Men det synes som om, at udviklingen i praksis i nogle tilfælde har taget udgangspunkt i en vurdering af enkelte elementer af borgerens funktionsnedsættelse frem for en helhedsvurdering.

Det er denne udvikling i praksis, som søges ændret ved forslaget og den efterfølgende ændring af bekendtgørelsen. Jeg har derfor en klar forventning om, at der efter den nye bekendtgørelses ikrafttræden igen vil blive lagt vægt på en helhedsvurdering af borgeren.

Vedrørende Ankestyrelsen og DUKH's bemærkninger til lovforslaget henvises til min besvarelse af spørgsmål 4.

Der findes ikke statistik eller andre opgørelser, der viser hvor mange personer, der har mistet merudgiftsydelsen som følge af udviklingen af kommunal praksis efter Ankestyrelsens afgørelse C-27-07. Jeg kan derfor ikke udtale mig om, hvor mange borgere, der har fået frataget deres ydelse siden sommeren 2007.

I den forbindelse vil jeg gerne slå fast, at udviklingen i kommunal praksis siden sommeren 2007 ikke er erklæret i strid med lovgivningen, selv om den er restriktiv i forhold til kompensationsprincippet på handicapområdet. Kommunerne har derfor udøvet et skøn, der ligger inden for lovgivningens rammer. Kommunernes afgørelser har således været lovlige på tidspunktet for afgørelserne.

Det er en efterfølgende udvikling af administrativ kommunal praksis på baggrund af en principafgørelse fra Ankestyrelsen, der er baggrunden for L 15. En principafgørelse er en bindende retskilde, som kommunerne og De Sociale Nævn skal anvende i tilsvarende sager. Ankestyrelsens principafgørelser er derved en praktisk rettesnor for senere afgørelser i kommuner og nævn.

Ankestyrelsen er øverste administrative klageinstans, og man kan derfor ikke klage over deres afgørelser til en anden administrativ myndighed. Hvis en borger ønsker at få efterprøvet, om en fratagelse af merudgiftsydelsen ud fra den restriktive kommunale praksis siden sommeren 2007 er i overensstemmelse med gældende ret, og dermed om der er basis for et erstatningskrav, må dette ske ved sagsanlæg ved domstolene.

Udgifter til en retssag kan ikke dækkes af merudgiftsbestemmelsen, jf. C-57-03.

Vedrørende spørgsmålet om at lovgive med tilbagevirkende kraft henviser jeg til min besvarelse på spørgsmål 31.

Jeg er opmærksom på, at høringsfristen for forslaget var meget kort. Baggrunden herfor var netop et ønske om så hurtigt som muligt at få stoppet udviklingen i praksis således, at borgere ikke fortsat fik frataget deres merudgiftsydelse med henvisning til C-27-07.

Velfærdsministeriet vil efter lovændringen løbende følge udviklingen i administrativ praksis og antallet af modtagere af merudgiftsydelsen.

Hvis lovforslaget bliver vedtaget, vil Velfærdsministeriet udsende en orientingsskrivelse til kommunerne om de ændrede regler, således at kommunerne kan foretage en fornyet vurdering af relevante sager.

Karen Jespersen

/ Karin Ingemann